

rasove posvetilje, pisano na obči prazni strani predmetovanja
nemškega listca.

Gymnasialni bibliotekar Mariborski teče bū-
kvica Jurje po smrtni posloveniteli
respondebitelj.

N a v u k v p e l d a h .

Lépe s godbe in koristne povésti

sa

otroke

od

P. Ilga Jaiss.

Po predelanji, popravljeni in pomnosheni Buchfehnar-
jevi sdazhi

s nemškega poslovenil

Janes Dragotin Shamperrl.

S kipom.

V Gradzi,

v salogi F. Ferstlinove (J. L. Greiner) knigarnje

1836.

O t r o k o m !

Ljub otrok! naj Ti ta kniga bode
Ogledalo ko jod zhiste vode:
Kim svejtèj bosh se v nji ogledaval
Tim bolje bosh sam sebe posnaval.

(Previsual obr. Fr. Petre.)

Jul. 1938

Vrazovo posvetilo, pisano na obe prazni strani pred notranjim naslovnim listom.

Gymnasialni bibliotheki Mariborski tote bu-
kvice daruje po smerti poslovenitelja
Predgovoritelj.

Anodžabis *)

I.

Tam oko moje velik vert zagleda -
ograjeno za rože lepo polje;
stražar perteče ključ dà z hitre volje;
jaz odprem; berž od groze sem vsa bleda.

Zakaj - jaz mesta vidim polne reda,
k potrebi vencov in stolic do volje,
al ljudi ni, kar trebalo b' naj bolje:
Oj čuda! Kaj toč praša se beseda.

Na to zamaram list lepo pisani, -
na listi pak postavljeno je bilo
dežel - Silesko, Štajer, Gorotani.
Ahà! odtod še ne je duša zvesta
peršla - se vpótim - Slavino na krilo,
ki davno že perpravljene jim mesta.

II.

Tam v onem kraji, kjer se pašči Drava
da sestro Muro berž in berž objame,
tam vidiš v lépih dolih bele hrame,
tam sina je spočela ljubav prava.

Za slabih let že misli bistra glava,
kak materi poverne, kar ji vzame,
ni mu blagà zvun proste pésmi same,
al gane to, da k Bogu vpije Slava:

"Oh oče! pošli mi to dete v raje,
naj ljubav moja s solzami ga zmoči." -
Bog milo sluša, kar kći prosi, daje.

Berž anjgelca odpočle Ji po sinu:
Anjgel mu sklene roke sklene oči,
Ter v krila Ji pernese Dragotina.

III.

Oh mili Bog! ni to nebeska slaja?
to mater vidit kak oko Ji bliska
kak sina na serdcè s radostjo tiska,
bi mislil da smert nevmerteljnem daja;

Kak s nevmertelnostjo si ga napaja,
kak zdaj hladilo to zdaj tisto iska,
da v rane vleje ga, ki ta pot stliska
od zibke vdarjala mu jih do raja.

Ni skoro maternem pestvanju konec;
ko skópala ga s solzami zadosti,
spusti ga z kril si vživat rajskeh sonec.

On pak gre širom večne domovine;
ko pride kjer je on vert prazen prosti,
glej! ime "S t a j e r" berž spred njim spremine.

Pervi sonet je z slavnega českega speva S l a w y d c e r a preložen; drugi in tretji sta original. - G. J a n e s D r a g e - tin S a m p e r l poslovenitelj tote knige, rojen 1. 1814 se je učil latinskih šol v Maribori spisal nekoliko lepih pesmic, ter sver-
v 1.1814 Šivši modroznanstvo na Gradčekem rseučiliši meseca serpna 1.1836 vmerl na jetiki v hiši, kjer se je narodil na taj jemu neprijazen svet. Za njim plačijo jegova Mati ino jeni verni sini - jegovi brati - dobri Slovenci.

J. Cerovčan

P r e d g o v o r.

- - -

Gojpod sloshnik je meni narózhil tote knishize po obzhinjsko - slovenjskem prelošchiti. Bivši pak jas do volje / drugimi knishevnnimi posli sabavljen ne sem ji vupal k bremenam pali bremena perlošchiti, ampak sem ga izrožhil g. Shamperlu, kterege ljubav do lépega domazhega jesika mi je po njegovem nevtrudnem vuzhanji domazih in Roških gramatik - ter vedno t s nekoliko drobnih lajtih pefmiz snana bila. On je radovoljno in svelejem meni odložheno teshavo na vojo glavo vsel, ter vje Slovenze, kar jih od Belaka do Lotmerga - od veñiz ſred Shelesne in Saladke ſtolize do Adriankega morja prebiva, na pameti imaje ſi k teshavnem delu perpravil. Sa obzhinjivo v na novane meje sagrajeno piati, knjixki ne jelahko délo. Tak piati, kaj bi vjakem rasumljivo bilo, ne mogozhe; ali piati, kaj bi sa vje rasumljivo bilo, je vendar in jamo tedaj mogozhe, kadar po is-hodni isreki (po Malo-Shtajarjem ali Sahodno-Vogerjem) pihe. IV Kak na is-hodnem srekovajo je vjakemu, ki le sdrave vuha ma, ter zherke herbeljati vê, mozhi pijati; Kak pak Kranjez in Korozhez sgovarjata, neti ni pravopisnih zherk na jveti, neti jih ne bomo meli, zhe ſe nam ravno miloſt Boshja ſtotino prerokov Metelkove glave in pameti poſlala bi; sakaj da Kranjez in Korozhez nemata jamogla(nika, ki bi ga gladko vuho rasložhiti moglo, kteri smed petka bi bil? svun onih na ktere ſe ojter vdar (à, è, ï, ò, ù) naſlanja. Satoraj ſo sahodni pijarji ne vedli, ktere amogla(nike bi v pimo jemali, ter nekoliko jih terdilo, da ne je mogozhe tega narezhja pi v pimo praviti*), nekteri pak ſo v te[nobi pijali kak ſe jim na vuho padati sdeio je, da na na ho isreko in narezhje kakti na kak-hno hrapavo kramlo (patois) ne ſo ſe hteli oglednoti, tim vezh, da je sa na he dni nekoliko is naſazhelo jihov ſled iſkati ter v njihove ſtopinke topati. Velikovuzhehi gojpod Zhop, ki nam jega presgodaj neſmilena ſmert vsela, je / grajal ſeplivoſt in ſlabost gramatizhne podſtave: ſi ſi h i kak k a k g o v o r i ſh. G. Zhop je jamo Kranj ko naſmil li mel, toraj lahko trojil in ſruſhil podſtavo sa sahodne isreko, a po tem ſe ſi is-hodno je naſhije dai rezheno podſtavo sa tojisto kakti ſtalno isrekovanje veljati, ktero ge gotovo naſh - zeli Europi ſlavnosnani - gramatik na mi li mel.

*) Also ist auch die Windische sprach, wie die in diesen landen gebreuchig nit vor hundert oder mehr, sondern allererst bey dreussig Jaren ^{mit} geschrieben, oder auf Papyr gebracht worden. Auch viel leut vermeint, das dieselbige, von wegen jherer besonderer, und in etlichen wöttern, in andern sprachen vngewöhnlichen schwärer aussprechung, nit wol köndte in die Feder gebracht, vnd mit lateinischen Buchstaben, zum druck, noch viel weniger, das die ganze Bibel darein köndte transferirt werden. (Svetu pismu l. 1584.)

Kak je on in pokojni g. Zkop mi|lil, tak tudi mi mi|limo in pi|hemo po na|hi zhi|ti in |talni isreki ter w prihod pi|ati voljo mamo. Leshi je sahodnim Slovensom v pi|mi |amogla|nikov pre|kozhti ali (po Vodnikovem) pogòltnoti, kolikor jik jinljubo je, kak nam brati bresh njih ali pak zelo s takimi, kterih neti mi, neti oni neti noben Slovencez nema. Naj nam nesamerijona|hi sahodni bratje, kterm tote be|ede nasozhi pridejo, tega terdega naprevsetja, ter naj ne krivijo bedajte ljubesni do kótekov |vojih sleshi|h: mi tak devljemo s zhi|tega zhutleja predno|ti najhe isreke, ter s mirno vejtjo |everne in ju|hne bratanze Zhehe, Rójjane in Ilire (Horvate, Serblje) na ob|ódbo klizhemo. Mi s tim djanjem ne sametavljemo Kranjhine in Koro|hine, ampak s rado|tjo v potrebo jemljemo in jemali bomo be|ede in lajtnostni jujnega narezhja, ktere koli jo prave domazhe korenike in Slovenskega duha. - Toliko od isreke (pronuntiatio) in narezhja (dialectus).

VI Sdaj jhe nekoliko popravkov pi|avnega nazhina, ki pervizh je v totih bukvizah perkashejo, jprizhati dolshen jem.

1. Kaslózhek med predlogi (praepositio) s (t.j. dosdanji 's, p. 's doline, 's planine) in s (t.j. dosdanji s', p. s·dolino, s' planino) je re|em po isreki teshko rasjoditi kak bi je pi|ala, sakaj pred terdi-mi |amogla|niki je sgovarjata oba terdo, pred mehkimi pak mehko. Na|hi dosdanji pi|arje s vji mehko s ('s in s') pi|ali, g. Danjko pak v |voji abecedni knishizi oboje terdo; ali sakaj oboje? Mi mamo nekoliko be|éd p. o|e d, so v r a s h n i k, s e g r e t i, s e m l e t i, v kterih je savoljo isrezhne gladkozhe med taj s (s'), ki 6. padesh terja, |amogla|nik po|stavi, ter v |vojem pravem snazhaji oglasi; satoraj mo ga tudi v |voj oblez oblekli. Kak je per na| sgovarja se tudi per na|hih bratanzih sgovarja, ter drugazhi sgovarjati nemore, pi|he pak poleg na|hega popravka.

2. Per name|tximéni (pronomen) on, ona, ono, v v|seh padeshih svun jednakih pervemu po|tavili jmo name|to u j |amo j, sakaj v i padeshi svun re|zenih je spelavajo od sa|tarélega j i, ja, je. N |amo sa predloga savoljo slajshe isreke per|topi: satoraj j e g a, j e, j e m u, j i nam, n j e g a, n j e, n j e m u, n j i, ter o d n j e g a, o d n j e, per n j e m, per n j i pu|stili.

VII 3. Sa zherkami j. z h, s h, |h, kadar ma zhi|ti o |lediti, jmo po|stavili v|ikdar zhi|ti e, kak je v starem / Slovenj kem / vétem pi mi l. 1584 vezkrat najde, snamenje, da je v na|hém ob|hirnem narezhji navadno. Name|to tega o jo tudi dosdanji pi|arji she kdekde e pi|ali p. na j he blago, moje serze, vrózhe |óne, nam. na ho blago mojo serze, vrózho |óne.

To jo v|si popravki. Zhe ne jem mogel jih pravote pred v|imi s timi be|edami jprizhati, ne krivte je, ampak mojega dokashivanja slabost. Jas ne|em Orfej.- Kak pak je snotrajne zene tih knishiz tizhe, odpertojerzno povèm, kaj bo je, jizer kdekde kaka slabe|ha, manje Slovenska, ver|ta naj|hla, ali temu je srok, da je verli po lovenitelj na |red déla

sbolel, salošnik pak s sdanjem Turjko jilo délal. Naglo delo ne more biti popolnoma, nar manje pak knishevno. Kaj je vdarov (accentov) tizhe, je pošlovenitelj vjo délo ſh njimi vred ſpijal, da pak je tiſkarnik ſhejkor v pervem liſti accentovane ſamoglaſnike potroſhil, ſó je v ſlédezhih nehati mogli.

Naj bo sio veſelilo, ako bodo gg. vuzheniki in ravnitelji krepkih mladih Slovenzov in Slovenk to malo ſljubavjo do domovine sažeto in ſverſheno delo sa prikladen darek pridnoſti ſvojih vuzhenzov in vunzheniz obſodili, ter naſ k velzhim délom obudilo.

- - - - -

VIII

P r i d a v e k .

- - -

She vji drugi Sloveni majo obilne ſbirke ſvojih narodnih peſmi, kterik je nekoliko v isobrashene jesike ptujih narodov poſtavim: Nemzov, Franzoſov, Anglihanov, preneſheno ter ſ radoſtjo in zhudebjem perjeto, ſamo Slovenskih peſmi naſhih krajev ſhe ſe ne je noben piſar dosdaj dokeknol, barem jih nevproſtem oblezhi, kak s vuſt naroda tezhejo, ſapijal. Jas jem ſhe od mladih nog te mile s lepih dušh svirajózhe peſmi rad ſliſhal. Ko pak jo mene doraſhene leta v neme kraje odegñale; ko jem z detezhjih let v miadenezhke ſtopil, Je ljubav do domovine obudila ter ſh njo nek-ka ſhna ſhelja in ſila ſe s domazhimi režimi ſabavlati: ſa korift in poſhte nje ſvojega natodeka ſkerbeti, ſem po jeſenih na kratke ſzhaſe domovino obhajajózh lete proſte glaſeke ſpet ſliſhavhi ſapiſaval, kde bila ſe mneni koli prilika podala. Moja dosdanja ſbirka jih 250 sapopade, ktero, ko bersh tretjo ſtotino dopolnim, Slovenski obzhini srózhiti nakanim.

IX

Narodne peſmi, ki jih deklize in fantje v pameti in na vuſtah noſijo, ſo naj velzhi saklad naſhe narodnoſti ſaj drashja troha jenega nekdaſnjega bogaſtva -- blago, (kterim ſlobodno nasozhi ſvojih ſoſedov ſtopimo rekožh: "Glejte! mi jhe ſmo Slovenzi." Narodne peſmi jo naj krajeſhi ſdi / naſhega snažaja, kteri ſo v tenko, gladko ruho jesika oblezheni. Narodne peſmi jo dragi kamenzheki, ktere toliko bodikaj ſdajnih nekaj ſirovih, nekaj prenadutih, malo pak dobrih peſmi ſaſipavle, ter jih ta ſmet ſarinola in jih kokodakanje ogluſhilo bode, ako jih ſdaj nikdo než ſokopa -- tih milih glaſekov v note poſtavi, jihovega ſladkega duha pred nesaſluheno vmercelnoſtjo ne chrani. -- Naj sa jih ohraſjenje vſaki ſkerbi, kteri zbuti, kaj je jega Slovenska rodila, ter ve, kar je ljubav in detjenka dolžnost. Vſaki naj ſtori, kar mu mogozhe, ſaj ſapiſhe, kde kaj proſtega zhuje, naj bo ſe mu viđilo dobro ali ſlabo. Naj nikdo med ſhitom kokolá ne puli, per tem bi je lahko kaki dober

XII narodu; satoraj ga peljajte s puʃhe; pepomorte ga k navuku; dajte mu knige do rok; poloshte denar sanje, kterege je Bog Vam v ſakem po potrebi podelil. - Naj noben s naʃih redkih bravzov ne miʃli: "Jas ſi ne bom tih knishiz kupoval: jaʃ ſi je moj ſoʃ ed kuʃ pil bo; on bo mi je gotovo poʃodil." Taka ne/rezhna miʃel sna mnogim na pamet priti. Po takem je potrebni denar ne nabere. - oʃ nova vesne, in troʃhek slatodragih zhaʃov naʃ he mladoʃti je na nizh. Mi radi zhaʃ troʃhimo, neti ne terjamo vinarja sa polnozno budenje, ako ſamo vemo, kaj ga troʃhimo sa koriʃt -- sa dobro domovine, ne pak sa hrano molov, ki bi je nam v rokopiʃih goʃtili, ali sa pieʃnev, ki bi tesaje mxxkhi naʃih pereʃ oblažhila ter jela. Bratanzi Zhehi v ſlatem pragi poʃebno penesnizo (kassa) majo, v ktero denarje polagajo v ſaki po ſvojem gleʃhtvi: vuzhenzi po 2 - 5 r; ſhkolniki, meʃzhani, kaplani 5 - 10 r, zeʃar, ſluzhebniki, fari 10 - 20 r. fr. na leto. S timi denarji pak je knige sa duʃhno in teleʃno koriʃt prostih in ſironashkih ljudi na ſvetlo davlejo, t.j. knige od saderščanja, od kerʃhanʃkih, zhlovezhanʃkih dolshnoʃti, od goʃdarſtva i.t.v. (preglej zhaʃ opif museum zhe(keho 1826 - 1836.)

Nekteri per naʃ (ʃaj ſo, hvala Bogu! redki) ſhe ſo, ki miʃlijo: "Sakaj ta ſhaka ljudi nebi ſvojega jesika s miʃli pustila? More jo ſili- ti, naj ſe nemki vuzhi." Take praʃhamo: Ali ſo one ptize, ki ſo mogle prirodne peʃmi posabiti, ter po piʃhali ſhvergole, sa pro te gaje, sa zhiʃti ſrak? One v kobažah zhóbij. Kteri tak govorijo, tim ſvetujemo naj ſe nek zhaʃ hranijo ſ travo, ki jo per naʃ sa dobro miʃe l majo; po - tem naj ſpet ſodijo od tak vashnih rezhi. Dotezhaʃ pak ſbogom!

Piʃal v Gradzi na dan ſv. Janesa ker ſtitelja

Jakob Zerovzhan.

hol! Ne ſo naj imenitne ſhi moshje, ki na njih ſedijo ter od nekda ſede- li ſo, Slovenskega kolena? Slovenzom je priroda dobre laſtnosti dala ali ni noben ſoʃ ed ne da veljati, sakaj one ſo ſkrit, sakopan denar.